

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ammonio. 102.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

prorumpit. Quæ cum ita sint, Deum precare, ut aut eiusmodi pestes ad meliorem mentem se conuertant, aut ij, qui ipsis subsunt, in libertatem asserantur.

Ammonio. 102.

Quoniam nimia amicitia suspicione carere minimè videtur, diuino metu temperetur: utrumque in nobis abundet, nempe & Dei metus, & amicorum amor: ille improbas suspiciones eliminans, hic charitatem ac beneuolentiam bonorum omnium matrem pariens. Nam cum Dei metu temperatum atque permixtum Dei amorem habemus, omne bonorum genus in nobis pullulat.

Theodoro Scholastico. 103.

Non qui vi copiatque dicendi, verum propulsat, ô sapiens, laudem meretur: sed qui purè planèque illud eloquitur. Eaque de causa, ipse quoque, quod scire aues, perspicue dicam. Facilia & prona per diuinum aduentum certamina reddita sunt, ut pugnantem victoriam adipiscamur, non autem ut gratiæ magnitudine ad ignauiæ occasionem abutamur.

Sereno. 104.

Ne illud te ad arrogantiam erudiat, quod hostem superaris. Compluribus enim præiactantia furentibus, ut qui per omne vitæ tempus trophæa statuisent, eoque nomine gloriantibus, nec vnquam inferiores se fore atque expugnatum iri expectantibus, felicitas ea quæ videbatur, perspicue in peius cessit.

Eidem. 105.

Multis secundi successus, quibus primum vti fuerant, infinitorum malorum causam attulerunt. Nam cum vnum aut alterum nullo suo merito trophæum cre-

σπεῖται ἢ ψῆφος νεύει, τὸ μὲν δίκαιον ἀδικεῖται, ἢ δ' ἀδικία κρατεῖται παροινῆ. εὐξατοίνω ἢ τὰς τοῖς τυς λυμῶνας μεταγιῶναι, ἢ τὰς ὑπεκόως ἐλευθερωθῆναι.

Αμμονίῳ. ρβ.

Ἐπειδὴ οὐκ ἔσω ὑποψίας εἶναι δεκτὴ ἢ ἀγαθὴ φιλία, κινῶσθαι τῷ θεῷ φόβῳ, ἢ ἀμφοτέρω βρούει ἐν ἡμῖν, καὶ ὁ τὰ θεῶν φόβος, καὶ ὁ τῆς φιλίας πόθος. ὁ μὲν τὰς πονηρὰς ὑποψίας ἐξοφρακίζων, ὁ δὲ τὴν ἀγάπην, τὴν πάντων τῆς ἀγαθῶν μητέρα τίπτων. ὅταν γὰρ κεκραμῶν φόβῳ θεῶν τὸν πόθον ἐξαμῶν, πάντ' ἐν ἡμῖν βλαστῶν τὰ ἀγαθὰ.

Θεοδώρῳ σχολαστικῷ. ργ.

Οὐχ ὁ δεινότητι καὶ δυνάμει λόγων, ὠσπέ, τάλιθες ἀγκυρόδρομος, ἐπαίνων ἄξιος, ἀλλ' ὁ ἀπεχνῶς αὐτὸ φράζω. διὸ δὴ καὶ αὐτὸς σαφῶς ὁ βούλει μαθεῖν, λέξω. εὐκολα γέροντι ἐν τῆς θείας ὑπεκοίτης τὰ παλαίσματα, ἵνα νικήσῃ ἀγωνίζομενοι, ἔχ' ἵνα τῷ μεγέθει τῆς χάριτος τῶν βαθυμίας ὑποθεσῖν ἀποχρησάμεθα.

Σερένῳ. ρδ.

Μὴ τῷ ἐχθρῷ κεκρατημένα, εἰς ἀλαζονίαν σε σπαιδοτεβείτω. πολλῆς γὰρ ὑπὸ μεγαλαυχίας μεμνησὶ, ὡς ἀπαῖσαι τὸν χρόνον τρώπαια γήσασι, καὶ φιλοπνευμῶν ὅτι τούτοις, καὶ μὴ νομίζουσιν ἔλαττον ἔξεν, μηδὲ ἀλώσασθαι ποτε τρωσοδοκῆσαι, ἢ δοκῶσα εὐπεραγία εἰς τὸ χεῖρον ὠειφαίως τρωσεχρησε.

Τῷ αὐτῷ. ρε.

Πολλοῖς ἀπὸ ἀρχῆς ὑπετυγῆαι κερῶν ἀμυθῆταν γεγονῆσαι τρωσενοι. ἐν γὰρ πρῶτῳ δὲ δεύτερον παρὰ τὴν ἀξίαν τῆς αὐτῆς τρώπαιον, ἀτε χωρησῆσαι αὐτῆς εἰς